

Posudek na rigorózní práci „Cechy na Příbramsku v 16. až 18. století“, kterou předložila Mgr. Jarmila Květoňová na Právnické fakultě UK

Předkládaná rigorózní práce se zabývá problematikou cechů na Příbramsku v období od 16. až 18. století.

Práce je sestavena z úvodu, tří samostatných kapitol, které tvoří další podkapitoly, závěru a resumé. Přiložen je seznam primárních a sekundárních pramenů a obrazová příloha.

V první části se autorka věnuje podrobnějšímu vymezení pojmu cech a uvádí zároveň některé jeho definice. Zde poukazuje na to, že cechy nebyly jen výrobním sdružením ale plnily také i jiné funkce, jako například vojenskou či náboženskou organizaci.

Zabírá se také jednotlivými formami cechů a organizační strukturou cechovní organizace. Květoňová správně zdůrazňuje, že cechu náleželo právo jurisdikce, které zároveň bylo výrazem cechovní autonomie.

Ve své druhé části zaměřuje Květoňová svou pozornost na vývoj cechovních statut a proces jejich schvalování. Zvláště zde rozebírá jednotlivé právní předpisy upravující cechovní systém, jako byly cechovní pořádky vydávané jednotlivými cechy, vládní nařízení v podobě generálního cechovního patentu a generálních cechovních artikulí a také úředních knih a osobních dokladů členů příslušné cechovní organizace.

Hlavní těžiště její práce představuje třetí část. Kapitola je uvedena stručným historickým vývojem města Příbram. Poté se již autorka věnuje jednotlivým cechům, které zde vznikaly v průběhu 16. až 17. století.

Svou badatelskou činností ve státním okresním archivu Příbram zjistila, že zde byly vytvořeny různorodé cechy, které dále rozebírá v jednotlivých podkapitolách této části (strana 90-140). S ohledem na dochované archiválie objasňuje u jednotlivého cechu dobu jeho vzniku, předmět činnosti a vnitřní fungování.

Autorka zjišťuje, že zde v předcházející době (předhusitské a po husitských válkách) existence cechů není zaznamenána. Zde by bylo na místě osvětlit z jakého důvodu tak tomu bylo, a zda zde tedy nějaká řemeslná výroba vůbec existovala a pokud ano, čím bylo umožněno sdružování do cechů.

Zjištění, že příbramské cechy z počátku neměly své vlastní cechovní předpisy a musely si cechovní pořádky vypůjčovat od jiných měst lze považovat za badatelský přínos pro

tuto práci. Autorka u jednotlivých cechů uvádí jednotlivá města, od kterých došlo k tomuto vypůjčení.

Podkapitoly tvoří popis jednotlivých cechů. U cechu řeznického rozebírá i institut masných krámů. U cechu pekařského ještě rozděluje na plachetníky a perníkáře jako speciální pekařské řemeslo. Dále popisuje cech mlynářský, ševcovský, krejčovský. U cechu soukenického uvádí speciální řemeslo provazníků a sedlářů. Jako samostatný cech uvádí cech mezulánů – otázkou je proč autorka mezulány zařadila jako samostatný cech a ne jako speciální řemeslo cechu soukenického. Dále následuje popis cechu patera řemesla - truhláři, kováři, koláři, zámečníci, bednáři a bečváři. Zmiňuje se o cechu hrnčířském, zedníků, kameníků a tesařů – jako dalšího samostatného cechu, koželužského a rozárnického.

Z obsahového hlediska k posuzované práci nemám připomínek, které by doporučovaly její doplnění nebo úpravu některých jejích úseků. Při zpracování své rigorózní práce autorka uplatnila dostačující množství pramenů a literatury. Práce je obohacena velmi zajímavou přílohou, tvořící vyobrazení cechovních předmětů.

Posuzovanou rigorózní práci doporučuji k obhajobě.

V Praze 10.12.2012

Prof. JUDr. PhDr. Karolina Adamová, DSc.